

Arrest

nr. 188 029 van 6 juni 2017
in de zaken RvV X en RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaten P. J.P. Lips, en H.-P. R. MUKENDI KABONGO, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Equatoriaal-Guinese nationaliteit te zijn, is het Rijk binnengekomen op 20 maart 2017 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 15 mei 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 mei 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 17 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 17 mei 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Equatoriaal-Guinea, afkomstig te zijn uit Mabewele Niefang (provincie Centro Sur) en te behoren tot de etnie Oyang langs vaderszijde en Nseng langs moederszijde.

*Op 22 maart 2017 diende u een **eerste asielaanvraag** in, in het transitcentrum Caricole. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) genomen op 11 april 2017. Op 25 april 2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen de beslissing van het CGVS. De beslissing van het CGVS werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gehandhaafd bij arrest van 4 mei 2017 (arrestnr. 186457). U keerde niet naar uw land van herkomst terug.*

*Op 15 mei 2017 diende u een **tweede asielaanvraag** in, in het transitcentrum Caricole. Uit uw verklaringen (verklaring meervoudige aanvraag dd. 15 mei 2017) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde.*

Om uw tweede asielaanvraag te ondersteunen legt u volgende documenten neer: (1) zeven kopies van foto's en (2) twee internetartikels: Las últimas palabras del joven de 23 años Jesús Obiang Ntutumu, antes ser acribillado por 5 policías en Nkolombong gepost op 13 maart 2017 op <http://diariorombe.es> en Un juez encierra en Black Beach al activista Paysa Elo Ayeto por orden de dos militares gepost op 6 december 2016 op <http://diariorombe.es>.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat u Equatoriaal-Guinea had verlaten omdat u door de Equatoriaal-Guinese autoriteiten gepercipieerd werd als een politiek opposant moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongelooftwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Wat betreft de door u voorgelegde kopies van 7 foto's kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. In het kader van uw eerste asielaanvraag legde u reeds dezelfde persoonlijke foto van een beschadigd/verbrand huis voor waarvan slechts gezegd kan worden dat deze foto geenszins aantoont dat het om uw woning ging, laat staan in welke omstandigheden en/of door wie de schade aan de woning werd toegebracht. Wat betreft de andere voorgelegde foto's die o.m. gekwetste en overleden personen afbeelden dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat u deze foto's voorlegt om de (politieke) situatie in uw land te illustreren (verklaring meervoudige aanvraag dd. 15 mei 2015, punt 1.1, 2.6 en 3.1). Deze documenten vormen echter geen bewijs voor de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten en doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De twee door u voorgelegde internetartikels doen evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien deze louter algemene informatie bevatten en niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is en er dus geen schending van artikel 3 EVRM is aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 205 239 en nr. 205 242 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 205 242.

De advocaat van het verzoekschrift met rolnummer 205 239 doet ter terechtzitting uitdrukkelijk afstand van zijn verzoekschrift.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de artikelen 2 (recht op leven), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 19 (verbod op refoulement) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, alsook de schending van de hoorplicht (artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) en de zorgvuldigheidsplicht, betwist verzoekster het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuw element voorhanden is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

Verzoekster werpt op dat zij niet vooraf werd geconfronteerd met het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar neergelegde documenten als “geen bewijs voor de door haar ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten” beschouwt en dat zij hieromtrent aldus geen opmerkingen kon formuleren. Zij voert vervolgens aan “Bovendien kan verzoekende partij maar moeilijk een foto van zichzelf als lijk als “persoonlijk vervolgingsfeitelijk” neerleggen. De verwachtingen die van verwerende partij heeft met betrekking tot de documenten van risico en mishandeling zullen nooit officieel geleverd worden maar volgen uit de gedocumenteerde omstandigheden en de overeenkomst van de verklaringen van verzoekende partij die in grote lijnen niet in strijd zijn de algemene (die zij documenteerde en inventariseerde zoals in stuk nr. 6) en specifieke informatie (die zij documenteert; zie de stukken nrs. 7 en 8) die gekend en relevant is voor haar aanvraag met deze gedocumenteerde omstandigheden in de zin van artikel 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Rapporten van Amnesty International en de United States Department of State tonen aan dat de verklaringen van verzoekende partij voor zover als mogelijk ondersteunt juist zijn en daarmee aannemelijk. Zij rapporteren dat mensen die aanwezig waren op de meetings van oppositiepartijen willekeurig werden gearresteerd en mishandeld en dat de burgerlijke gezagsdragers geen controle hebben over en daarmee geen bescherming kunnen bieden tegen de sterke arm van de wet (zie stuk nr. 7, Amnesty International, Amnesty International Report 2016/17 - Equatorial Guinea, 22 februari 2017, <http://www.refworld.org/docid/58b0340113.html>, pp. 1 en 2; zie stuk nr. 8, United States Department of State, 2016 Country Reports on Human Rights Practices - Equatorial Guinea, 3 maart 2017, <http://www.refworld.org/docid/58ec8a3f11.html>, p. 1/22).

Doordat de verklaringen van verzoekende partij overeenkomen met de neergelegde documentatie zijn haar verklaringen aannemelijk en is verzoekende partij geloofwaardig. (...)

Voorts laakt verzoekster dat zij niet werd gehoord en zij meent dat het Commissariaat-generaal om deze reden tekortschiet in haar onderzoeksplicht. Verzoekster vreest daarom dat het non-refoulementsbeginsel wordt geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekster besluit dat de motieven van de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

3.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een kopie van de identiteitskaart van E. A. F., een traditionele huwelijksakte, een foto van een afgebrand huis, verzoeksters schriftelijke verklaring bij haar tweede asielaanvraag, het “Amnesty International Report 2016/17 - Equatorial Guinea” van 22 februari 2017 en de executive summary van “2016 Country Reports on Human Rights Practices - Equatorial Guinea” van United States Department of State van 3 maart 2017.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 17 mei 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede en huidige asielaanvraag opnieuw steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat zij door de Equatoriaal-Guinese autoriteiten gepercipieerd werd als een politiek opposant. Verzoekster bevestigt ter terechtzitting dat haar asielmotieven ongewijzigd zijn doch dat ze nieuwe stukken neerlegde.

In 's Raads arrest nr. 186 457 van 4 mei 2017 werd inzake verzoeksters eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“(…) 2.2.2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bijbrengt die de motieven van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en haar beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Dergelijk verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontkrachten.

In navolging met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat het feit dat verzoekster een paspoort uitgereikt kreeg van de Equatoriaal-Guinese autoriteiten, haar vrees voor vervolging ten aanzien van deze autoriteiten in ernstige mate ondermijnt. Verzoekster herhaalt in haar verzoekschrift dat zij haar paspoort verkregen heeft door corruptie. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende vastgesteld: “Los van uw verklaringen dat u uw paspoort op onregelmatige wijze zou bekomen hebben kan vastgesteld worden dat het merkwaardig is dat u probleemloos Equatoriaal-Guinea kon verlaten via de luchthaven van Malabo met een paspoort dat uw eigen identiteitsgegevens bevat alsook een visum voor Schengen, temeer u verklaarde dat op de luchthaven uw valies werd nagekeken en u gefouilleerd werd (p. 20) hetgeen toch een behoorlijke controle impliceert.” De stelling dat de passagiers met een visa het recht hebben om te reizen/vliegen doet hieraan geen afbreuk. Indien verzoekster daadwerkelijk problemen zou kennen met de Equatoriaal-Guinese autoriteiten, kan redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij omwille hiervan geseind zou staan en haar een uitreis zou zijn verboden. De vaststelling dat dit in casu niet het geval was en verzoekster, daargelaten zij haar paspoort op onregelmatige wijze zou bekomen hebben, zelfs na controle probleemloos Equatoriaal-Guinea kon verlaten, ondermijnt wel degelijk haar vrees voor vervolging en aanzien van de Equatoriaal-Guinese autoriteiten.

Daarenboven stelt de Raad vast dat het feit dat verzoekster, hoewel zij meermaals verklaarde dat zij sinds 2016 de intentie had om Equatoriaal-Guinea te ontvluchten en sinds 2016 een uitweg zocht om het land te verlaten, na haar aankomst en aanhouding op de luchthaven van Zaventem op 20 maart 2017 niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende maar wachtte tot 22 maart 2017 om internationale bescherming aan te vragen, verder haar asielrelaas ondermijnt. De uitleg in voorliggend verzoekschrift dat zij al vroeg om asiel heeft gevraagd maar dat er een bepaalde tijd verliep voordat hiervan akte werd genomen, is niet meer dan een gratuite bewering. Bovendien doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat zij diverse malen haar reisdoel aanpaste voor de Belgische politiediensten. Zo verklaarde zij aanvankelijk naar Europa te zijn gereisd om handel te drijven en vervolgens voor toerisme alsook om haar verloofde te bezoeken. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in

zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, eenduidige verklaringen aflegt en bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoeksters gedrag stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor haar leven haar land te hebben verlaten en toont aan dat verzoekster internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekster geschetste vrees.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij zich niet mag baseren op het feit dat zij maar één persoon kan opsommen die na de meeting met de CI ook problemen kreeg met de overheid, merkt de Raad op dat zij niet verder komt dan het tegenspreken van de gedane vaststellingen zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten. Verzoekster gaat met haar verweer overigens in het geheel niet in op de vaststelling dat zij tussen de dag dat zij ontslagen werd uit haar functie in de overheidsinstellingen (een week na 24 april 2016) en de dag dat zij Equatoriaal-Guinea verliet op 17 maart 2017 schijnbaar geen problemen meer kende met haar autoriteiten.

In de mate verzoekster de onduidelijkheden in haar relaas en haar gebrek aan kennis over CI in het algemeen en over de bijeenkomsten die zij beweerde bijgewoond te hebben, wijt aan 'de psychologische staat waarin een asielzoeker zich bevindt' en 'alles hoogst waarschijnlijk een beetje wazig is in haar hoofd', merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit geen afbreuk doet aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien blijkt noch uit het verzoekschrift, noch uit het administratief dossier dat er zich problemen hebben voorgedaan tijdens het interview op het Commissariaat-generaal. Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden, die overigens allen steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen waardoor ze door de Raad worden beaamd en overgenomen. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, hebben de vastgestelde onwetendheden aangaande CI en de bijeenkomsten die zij beweerde bijgewoond te hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Dient voorts te worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Wat betreft de door u aangehaalde problemen die uw oom zou gehad hebben in 2009 omwille van zijn lidmaatschap van de oppositiepartij PL (p. 18) kan slechts gezegd worden dat u na zijn dood in 2009 schijnbaar geen problemen meer had omwille hiervan. Immers, u verklaarde in 2011 naar Malabo te zijn verhuisd alwaar u na uw aankomst ging werken als poetsvrouw in een geneesmiddelen centrum van de overheid (p. 10) alwaar u tot 2016 in dienst was (p. 19).

*Hoewel u voor de terugkeerfunctionaris van het Transitcentrum Caricole meldde dat u bij terugkeer naar Equatoriaal-Guinea vervolging vreest omdat uw verloofde, die erkend vluchteling is in Spanje maar momenteel in België woont F.(...) E.(...) A.(...) (R.R. nr. 64.11.20 603-24), politieke problemen kende in Equatoriaal-Guinea en om deze reden het land verliet maakte u tijdens uw gehoor voor het CGVS in het geheel geen melding van problemen die u omwille van F.(...) E.(...) A.(...) zou gekend hebben hetgeen de geloofwaardigheid van dit asielmotief reeds ernstig relativeert. Daarnaast blijkt uit uw gehoor voor het CGVS dat u weliswaar verklaarde dat F.(...) E.(...) A.(...) om politieke redenen/kwesties Equatoriaal-Guinea verliet doch dat u deze politieke kwesties geenszins kon toelichten (p. 6). U verklaarde in dit verband het verleden van F.(...) E.(...) A.(...) niet te kennen (p. 6), niet meer te weten over de politieke kwesties (p. 6) noch over de reden waarom hij Equatoriaal-Guinea verliet (p. 6) en wanneer hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben (p. 6). Gevraagd "U kent niet meer details over die politieke redenen die Felix het land deden verlaten?" (p. 6) repliceerde u "Nee" (p. 7). **U brengt aldus geen enkel verband naar voren tussen uw asielaanvraag en de door u aangehaalde politieke problemen die uw verloofde, F.(...) E.(...) A.(...), zou gekend hebben in het verleden.***

Het door u voorgelegde paspoort (nr. F0111727) op naam van M.(...) A.(...) M.(...) D.(...) N.(...) uitgereikt op 13 februari 2017 met visum C Schengen (nr. 012505639) uitgereikt op 17 maart 2017 werd enerzijds hoger reeds besproken. Anderzijds bevestigt dit document uw identiteit waaraan in het kader van deze asielaanvraag niet getwijfeld wordt.

Wat betreft de door nagestuurde persoonlijke foto's van uw kinderen kan gezegd worden dat deze foto's los staan van het door u ingeroepen asielrelaas. Wat betreft de door u nagestuurde persoonlijke foto van een beschadigd/ verbrand huis kan slechts gezegd worden dat deze foto geenszins aantoont dat het om uw woning ging, laat staan in welke omstandigheden en/of door wie de schade aan de woning werd toegebracht. Deze documenten vormen geen bewijs voor de door u ingeroepen vervolgingsfeiten en doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

2.2.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoekster evenmin niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

3.4.2. Ter ondersteuning van onderhavige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten voor: zeven kopieën van foto's, twee internetartikels: "*Las últimas palabras del joven de 23 años Jesús Obiang Ntutumu, antes ser acribillado por 5 policías en Nkolombong*" gepost op 13 maart 2017 op <http://diariorombe.es> en "*Un juez encierra en Black Beach al activista Paysa Elo Ayeto por orden de dos militares*" gepost op 6 december 2016 op <http://diariorombe.es>, een kopie van de identiteitskaart van E. A. F., een traditionele huwelijksakte, het "*Amnesty International Report 2016/17 - Equatorial Guinea*" van 22 februari 2017 en de executive summary van "*2016 Country Reports on Human Rights Practices - Equatorial Guinea*" van United States Department of State van 3 maart 2017.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van

8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven.

3.4.3.1. Waar verzoekster zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die zij in haar eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat u Equatoriaal-Guinea had verlaten omdat u door de Equatoriaal-Guinese autoriteiten gepercipieerd werd als een politiek opposant moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in haar ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het verwijzen naar de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde algemene informatie over de situatie in haar land van herkomst en de stelling dat haar verklaringen overeenstemmen met de door haar neergelegde documentatie en dus geloofwaardig moeten worden geacht, waarmee zij er evenwel niet in slaagt de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming te herstellen. De Raad benadrukt te dezen dat een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekster evenwel faalt.

3.4.3.2. Ook de door verzoekster in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij in diens beoordeling waar in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen: *“Wat betreft de door u voorgelegde kopies van 7 foto's kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. In het kader van uw eerste asielaanvraag legde u reeds dezelfde persoonlijke foto van een beschadigd/verbrand huis voor waarvan slechts gezegd kan worden dat deze foto geenszins aantoont dat het om uw woning ging, laat staan in welke omstandigheden en/of door wie de schade aan de woning werd toegebracht. Wat betreft de andere voorgelegde foto's die o.m. gekwetste en overleden personen afbeelden dient te worden opgemerkt dat u verklaart dat u deze foto's voorlegt om de (politieke) situatie in uw land te illustreren*

(verklaring meervoudige aanvraag dd. 15 mei 2015, punt 1.1, 2.6 en 3.1). Deze documenten vormen echter geen bewijs voor de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten en doen aldus geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De twee door u voorgelegde internetartikels doen evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, gezien deze louter algemene informatie bevatten en niet volstaan om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.”

Met de argumentatie “Bovendien kan verzoekende partij maar moeilijk een foto van zichzelf als lijk als “persoonlijk vervolgingsfeitelijk” neerleggen. De verwachtingen die van verwerende partij heeft met betrekking tot de documenten van risico en mishandeling zullen nooit officieel geleverd worden maar volgen uit de gedocumenteerde omstandigheden en de overeenkomst van de verklaringen van verzoekende partij die in grote lijnen niet in strijd zijn de algemene (die zij documenteerde en inventariseerde zoals in stuk nr. 6) en specifieke informatie (die zij documenteert; zie de stukken nrs. 7 en 8) die gekend en relevant is voor haar aanvraag met deze gedocumenteerde omstandigheden in de zin van artikel 48/6 van voormelde Wet van 15 december 1980.” brengt verzoekster geen concrete elementen of argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van de door haar neergelegde documenten.

In zoverre verzoekster nog opwerpt dat zij niet vooraf werd geconfronteerd met het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de door haar neergelegde documenten als “geen bewijs voor de door haar ingeroepen persoonlijke vervolgingsfeiten” beschouwt en dat zij hieromtrent aldus geen opmerkingen kon formuleren, benadrukt de Raad dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Verzoekster heeft overigens de mogelijkheid om middels haar verzoekschrift en haar opmerkingen ter terechtzitting de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing tegen te spreken en hiertegen in het kader van onderhavig beroep alle nuttig geachte verweermiddelen te laten gelden.

Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen de appreciatie van verzoeksters tweede asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen.

Betreffende de kopie van de identiteitskaart van E. A. F. en de traditionele huwelijksakte, wijst de Raad erop dat verzoeksters relatie met E. A. F. niet in twijfel wordt getrokken, doch in het kader van haar eerste asielaanvraag reeds werd geoordeeld dat zij geen enkel verband naar voren bracht tussen haar asielaanvraag en de door haar aangehaalde politieke problemen die E. A. F. zou gekend hebben in het verleden.

Wat betreft de rapporten van Amnesty International en United States Department of State, verwijst de Raad naar hetgeen reeds werd uiteengezet onder punt 3.4.3.1.

3.4.3.3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing alle nieuwe elementen heeft betrokken die door verzoekster worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar asielaanvraag en de door haar bijgebrachte documenten niet op individuele wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.4.3.4. In zoverre verzoekster nog laakt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat zij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten

wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de

asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van in overwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Verzoekster brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van haar tweede asielaanvraag.

3.4.3.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.5. In zoverre verzoekster nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient erop gewezen dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar vluchtrelaas, die niet wordt hersteld door de in het kader van onderhavige asielaanvraag bijgebrachte stukken, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen andere verblijfsprocedures zijn ingediend waarvoor DVZ verantwoordelijk is en er dus geen schending van artikel 3 EVRM is aangetoond. Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd terecht geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X /IV en X /IV worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 205 239.

Artikel 3

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK